

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Nasoj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swérny
Přez spar měrny
Čerstwosc da.

N ech ty spěwaš,
Swérnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew ce! F.

Gserbiske njeđzeliske łopjeno

Sałožil 1891 Khrjebjanški farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

15. novembra 1936

Baugen

Pokutny džej.

Mark. 1, 15.

Zyrkwinske lěto kwojemu kónzej napishecziwo khwata. Nowe psched durjemi steji. Hdnyž do protnyki pohladnjemy, je spodžiwanjom spósnajemy, so je jenož hišcže schěscž njeđzelow hacž do hód; a jenož hišcže dvě njeđzeli, potom adventske hwěsdy a adventske wěny dezembrowu czmu je kwojim blyšczenjom sacžerja. Přjedny pak hacž do kwětkeho adventskeho kraja sastupimj, dyrbumy pschi kthutnymaj napominarjomaj nimo, taj rěkataj: pokutny džej a šmjertna njeđzela. Jenož šchtóz hlóž tuteju napominarjomaj pošlucha, móže sbóžne adventske a hodowne póželstwo dorosumicž. A šdobom móžemy pokutny džej jenož potom prawje kwjeczicž, hdnyž so nam hižo š daloka hodowne swony do wutrobny swonja. To je kwojeho džejniškeho teksta pytnjemj, kotryž je přenje předowanje naschego sbóžnia, š kotrymž kwoje skutkowanje šapocža. Tuto přenje Jesužowe předowanje rěka:

Cžaž je dopjelnjenny a kralestwo Bože je so pschibližiko. Czincze pokutu a wěrcze ewangelionej!

Jan kšczenik bě se kwojim pokutnym wołanjom ludži na Jesužowe pschindzenje pschihotował. Nětko tutón š czischi-ny staršiskeho doma psched wulku šjawnočž štupi a cžakazemu ludej pschipowěda: Cžaž je dopjelnjenny. Kajki cžaž je š Jesužowym pschindzenjom dopjelnjenny? Cžaž itareho šakonja. Tutón bě ludjom wot Boha daty, so by człow-ška hrěšnosć š křutymi kšnjemi šawušdzena byla. Staro-štestamentiški šakon njeje pak kónž, ale špocžatk Božich kšnjow š naschego šbóžnosćzi. Šakon nješamó žaneho człowjeka wušwo-šhodžicž wot hrěcha a winy, wot šmjertneje nusy a dušchineje šyšnosćze. Tohodla roščejše bóle a bóle w dušchach wšchěch pobožnych žedjenje po wumožniku, cžakanje na toho, kiž pschincž dyrbi, so by wšchu naschu nusu škóncžil. Nětko je

w Jesužu tutón wážny wokomik pschischoł: Wumožnik je tu. Cžaž žedjenja a cžakanja je dopjelnjenny.

Cžaž je dopjelnjenny, to njeplaczi jenož wo tym wokomiku psched 1900 lětami, jako Jesuž kwoju šbóžnikowu džekawo-čž na semi šapocža. Tež w naschim žiwjenju šu tajke wokomiki, hdžež rěka: cžaž je dopjelnjenny. Pschezo, hdnyž Jesuž š nam pschithadžuje a na naschego dušchi skutkuje, je ša naž cžaž dopjelnjenny. My šnajachmy Khrjstuža hižo přjedny, ale my jeho w žiwej wěrje nješajachmy jako kwojeho sbóžnika, jako kwojeho šekarja, jako kwojeho wumožnika. Šsnano na njeho cžakachmy a šo po prawym měru žedžachmy. Nětk je tutón cžaž cžakanja a žedjenja nimo: Jesuž, nasch sbóžnik tu je! Š tym je šo kralestwo Bože tež š nam pschibližiko. Hdžež Jesuž je, tam je woprowdže kralestwo Bože. Pschetož wón je pschischoł, so by wšchitkich, kiž do njeho wěrja, do šjednocženstwa kwojeho nješestkeho Wótza dowjedł. Tuto kralestwo njeje žana šwontna, widomna wěž, ale šnjes wo nim praji: Kralestwo Bože nješšindže je šwontnym nakoženjom; woni tež prajicž nješbudža: Šlaj tudy, abo šlaj tam. Pschetož šlaj: Bože kralestwo je nutskach we waž.“ Židža šo na šwontne kralestwo š widomnej mozu a křašnosćzu nadžijachu. To Jesuž jim nješšinjese. Wón natwari kwoje kralestwo nutskach w dušchach tych człowjekow, kiž šo jeho Duchej wotewria. Křašnosć tuteho kralestwa njeje šwontnje widomna, ale wona šo šyboli w tych nutskow-nych kublach, š kotrymž Khrjstuž kwojich wěrjazych wobšob-žuje. Tute kubla rěkaju: wěra, nadžija, luboscž. Šchtóz dže tute křašne kubla ša kwoje žiwjenje a ša kwoje wumrěcze wobšedžecž, tón dyrbi šo šnjeskeje Khrjstužej wotewricž, šo by kwoje kralestwo we naž natwaril. Nětko šnano pytnjemj, šo je Jesužowe šłowo: kralestwo Bože je šo pschibližiko, ša naž napominanje š pokucze. Kralestwo Bože je šo š nam pschibližiko, wono je nam bliško. Ale to nam nicžo nje-

pomha; wono dyrbi we naž bycz. Nam wschitkim, kotřiž tuto naše lube řerbřke njedželřte łopjeńtko czitamų, njeje kraleřtvo Bože daloke. My řo te Křrřtuřej a ř jeho řłowu dđeržimy. Ale řnano řo bojimy, řo jeho knjeřřtww zřle přchepodacz. Potom budže junu wo naž řekacz: kraleřtvo Bože je řo ř njemu přchibliřalo, ale won njechajře řwoju duřhu jemu zřle wotewřicz; teħodla je přchi nim nimo řchło. Šchto pomha nam potom, řo kraleřtww Bořemu bliřny bęchmy, ědnž na řonzu tola wonřach řtejimy, wonřach ř njewęřjazny a řhubjenny? Teħodla pořłuchajmy je wřchej řhutnořczu na Jeřuřowe napominanje:

C ž i n c z e p o k u t u !

Šchto řeka: pokutu czinicž? To najłepje rořumimy, ědnž přchepřtamų, řchto tuto řłowo w grichřřkej řeczi, w kotřejř řu řwjeczi řczenikojo piřali, řeka. A ělaj, w grichřřkim Nowym testamencze řeka tuto řłowo: Přchemęnicze řwoje řmyřlenje! řmyřlenje je řorłko wřcheho našeħo czinjenja. ědnž je tuto řorłko řnjecziřczene, potom dyrbja teř wřchitke naše řkutki nje-cziřte bycz. Teħodla praři našę řbóřnik teř: „Přchetoř řnutsřach, ř wutrobny tņę człowjeřkow, wuřdu řle myřle, mandželřtww-łamanje, řurwarřtww, mordařřtww, paduřchřřtww, łakomřtww, njeprawdořcz, leřnořcz, njeřozczivořcz, Bože ěanjenje, ěorđořcz, njemudrořcz; wřchitke te řle węřny řnutsřach won wuřdu a czinja człowjeřka njezczisřteħo.“ ěžemy-li czisřte řiwjenje wjeřcz w czisřřny řkutřach, potom dyrbimy najpřjedny to řorłko, to řeka, řwoje nutsřowne, řwoje řmyřlenje wuczisřczicz. Nařche řmyřlenje je přchędewřchęm řnjecziřczene ř najřhej ěřęřchnej řebiczivořczu, w kotřejř řo řam ěole łubujemy dņřli Boħa a řwojeħo bliřřeħo. Ale řak tuto řajędořczene, řebiczewe řmyřlenje přchemęnicž a wuczisřczicz? Šchtoř je to řwęřu řpřtał, řon je węřnořcz Kņjeřoweħo řłowa řhonit: „Bjeje mnje njemóřczę wy nicžo czinicž.“ ěaj ře řamřnej mozu njeje nam řana węřna pokuta, kotřař je woprawdže přchemęnjenje řmyřlenja, móřna. Ale Křrřtuř móže we naž wřchitko dořkonjecz. Teħodla je řpoczatř węřneje pokuty, řo na Jeřuřowe řłowo pořłuchamy: **W ě r c z e e v a n g e l i o n e j !**

Evangelij řeka wjeřoke póřelřtww. To je to póřelřtww wo Bořej ěnadže, kotřař řhubjene dječzi jich řnyřknořczu a nuřny a řhubjenořczu njeřchewořtaji, ale jim řsyna Bořeħo póřczele, řo ěy jich pomoznik a łekar a wujednař ěyl. Tuton řbóřnik ěže winu našeħo řiwjenja a řłóřcz našeħe wole wot nař wřacz a řwoje řwjate, bóřřke mořny do našeħe řłabeje duřche řłodzicz, řo ěyħmy jemu řuni ěyli w njeřebiczowym řmyřlenju a w czisřřny řkutřach. Tutemu wjeřokemu póřelřtww dyrbimy węřicz, a potom budže to njemóřne nam móřno: nowi człowjeřkojo bycz ř nowymi, czisřřnymi wutrobami. Tuř ěžemy dženřa, na pokutnym dņju, ře řprawneje wutrobny, řłubicz:

Ja ěžu řo wróczicz ř Jeřuřej
Nęřk wot řwojeje řłóřczę.
řsam, Božo, ř radu přchi mni řtej,
řo dobre we mni rořczę;
řczel Duħa móř a dořrotu,
Řiř řłodži nowu wutrobu,
Mi ěnadnje ř wyřokóřczę. řamjeń.

W ě r a .

Węřjazny w wřchęm, řchtoř řo řtanje,
řswojoh' Kņjeřa póřnaje,
Widži jeħo řkutřowanje,
Řiř přchęs człowřřki rořum dže.
Řak Bóħ wjele tņřaz łęř

Wodži, řdđerži, zřly řwęř.
A řak teř wřchę ěwęřdn ř dala,
Teħo móř a mudrořcz řħwala.

Węřa řtworicřela widži
We wřchęch węřach wořebje.
řswęřny człowjeř, ědnž teř řłędzi,
řsudži wřcho po rořumje.
Teħo trapi ěusto dořcz,
Wřchęłki ěłud a njewęřřtořcz,
řchtoř pař węři w ěorju duřny,
Wę řo wřchudže w Bořej ruřny.

Węřjazny je wotewřjene
řorłko Bořej łubořczę.
Te přchęs Křrřřta wumóřenny
Teř wot řmjercze węřczneje.
řmęřom w duřchi, w řwęřdomņju,
Wón je řbóřnej nadžiřu
řoruczř řo zřle temu,
Řiř ěže wobaracz wřchom' řtemu.

Węřa wořmje ř wjeřokóřczu,
Wřchitko ř ruři Bořeje.
ědnž řo ěędži ř wobczęřnořczu,
Přchęzo węř, ědže trořchřtař je.
Řiř w řłowje rořwuczř,
Muczřnu duřhu pořnyłni,
Węřřtořcz da, řo řwoje dječzi
Wóřczęř njewopuřchczř w řwęřczę.

ědnž na Jeřuřowe řłowo
Węřa řałozena je,
Tam řo potom přchęzo ř nowoh'
Řħwali Bože řmilenje.
Węřa, w częřu ěędzenia,
řłada won do přchichoda,
ěžęřch męř řbóřny, duřchi řława,
A je ř Kņjeřom węřcznje řława.

J. B.

ř pokutnym dņjom.

ř pokutnym dņjom řteři přchęd nami našę zřly częř a řchtoř w nim. A řchtoř w nim, je łute wulke přędowanje pokuty:

Ř ranju řsowjetřřřka: wona njewořuje jenoř je wřchęmi móřnymi řřęřřkami přchęczivo nabořinje a přchęczivo řchęřczřřjanřtww wořebje, nęř, wona wořuje přchęczivo řtatam a łudam a jich porjadej a řiwjenju; wona njeje řpokořom, to ř ranju czinicž, nęř czini to ř wječřoru w řchpaniřkej wořebje a wřchudžom druħdže powřchitřownje. — Ř wječřoru řchpaniřka: ěřitamų a řłnyřchimy řóřdn džen řunje dořcz, řo njetřřebamy tu nicžo přchřřtajiřcz, řħiba wuřbęħnyřcz pokutny ěłóř, řiř je wřcheħo řłinczi. — A ědnž to we wulřim řak, njeje to w małym ěinař; ř małym řębi pař jenotłowy a řwóřba řunje řak řęřřłodži na węřcznym a węřnje wobřřbořazny, řař łud a řraj ř wulřim. Biblija, nam wřchęm do ruřow data! Šchto řu ma w ruřomaj, řchto řu czita řnajmjeńřcha njedřelu a řwjate dny, řchto řu czita řóřdn džen?! Bibliřři puřcznik! Šchto dže ř nim přchęs częř, přchęs řiwjenje?! Modłitwa! Šchto řo modłi wřchędnje? Šchto řpęwa pařęřje rano a wječřor? Šchto řpęwa ěłidowe pařęřje? Řak myřłimų my řębi po

prawom, so mohło to sbožo i nami, i našchimi domami, i našchim džekom bncz, hdžez my wo sbožo njepšichhadžamy wschědnje tam, hdžez jem jenicžny pschichadža: i Boha! Domy a bydlenja nutrnošč! Hdže je, byrnjez jenož njedželsta była? A hdže je wschědna? My žmy tola kšesczijenjo!

Praj mi sčto, so to wscho, — a to je haśle něsčto, — njeby bylo lute wulke pokutne předomanje, kotrež dyrbinny žlyšhecž a wužlyšhecž, i kotrymž dyrbinny žo nanucžicž dacž, pokutu cžinicž, bncž i Bohom živi jako wěrjazy kšesczijenjo, kiž wěrja tu wěru, kotraž je žiwe jjednoczeństwo, kotraž je žiwjenje je žiwym Sbožnikom a Knjesom Jesužom Khrystužom!

Bicheradžene potajnstwo.

Měr a wotpocžinč nam fiwa,
 Hdžez i wječorom nóz pschichadža,
 Naž wupšchehnje wot wschědnob' džeka;
 Spar měrny nowe mozy da.
 My draštu wschu žo žlecžemy;
 Tak rjeńšcho a žłódscho žonimy. —
 Boža žtwórba tež je dožonjała,
 Džeka pokne dny nam k lěpschemu;
 Nětko žada Wona „Swoje prawa“,
 Wotpocžyncž we měrje, w pokoju
 Sčtomy k měrje žo tu hotuja,
 S lěščkami žo draštu žlěkaja.
 Kwětki k žemi pschitulene
 Žižo drēmaja wschě požlyšchne,
 Rjany pnyhu wužlecžene.
 Sasčło je wscho žune wonjenje.
 Žandželki jej pnyhu žlěkachu:
 Njemylcže nam i wonjenjom nětk žemju macžerku!
 Kaž wonjenje wschěch różicžkow
 Tak ptacžkow spěw naž swježeluje;
 Přenje pošłocženje žoknyh liščicžkow
 Pač žedženje tu we nich wubudžuje,
 Wucžahnyčž do kraja dalokého
 Čžoplemu tak žłóncžkej napšchecžiwu.
 So wotpocžyncž tu luba macžer móže,
 Ssčnyšč, džela nětko na khwilu žo
 Ptacžki, liščicžka a róže!
 To wulke je jich potajnstwo!
 Požleschcžo sa macž je žižo hotowe:
 Bóh, lubny Knjes žam, ju nětk wodžecž chže. Q.

Sa fermuschu a kóždy džez.

„Mjes Božej žlužbu a wschědnym žiwjenjom njedyrbi žaneje hlubiny bncž. Tohodla žmėdža a dyrbja tež našche domy a bydlenja rěčecž wo mozy teje wěrny, i kotrejež žmy živi.“

Tuto žłowo namakachmy runje a je žem stajichmy. Wono wupraja něsčto, sčtož žo po prawm žamo wot žo rožumi a žo tohodla njetrjebało haśle wuprajicž. Wschědne žiwjenje pač wobžwėdcža, so žo runje to, sčtož žo žamo wot žo rožumi, w žiwjenju njestawa.

Je dobre, myšle podateho žłowa dale myšlicž a rožmyšlowacž: Potajkim na psch.: Boži dom a mój dom; mój žemščazy pucž a mój wschědny pucž; moje žemščichodženje a moje wschědne žiwjenje; moje spėwanje a modlenje w Božim domje a w mojim domje. A tak jene po druhim. Na kónžu nježny, doniž njewuruna wschě dželaze hlubiny.

Sčtož swježela.

Wožada pschi Božim domje Sswj. Marije w mėsčze Frankobrodze n. W. ma něsčto, sčtož swježela. Sa woczi je to rjany a drohotny teppich na woltarnišchcžu, sa wutrobu a duschu je to wjaz. Tutón teppich žu mjenujny w lėtadožhim žhromadnym džele wožadni žhotowili. A hišcže wjazny! Tutón teppich je žleczi, kotryž wožadni žhotowichu a darichu. Přeni bu po Napoleonowych wójnach Božemu domej wėnowany, drubi po žamžnym musteru žhotowjeny, po žanzowskej wójnje. Utjeczi je žo nětk — hdžez chžesch, móžesch prajicž, po wulkej wójnje — pschisamčnył. Žnjowny džakny žwjedžen pschepodachu jón po žłownej Božej žlužbie cži, kiž jón i tajkej lubošcžu a próžu žhotowichu.

Žyrtej a stat.

Pokutny džez je ždobom tež džez snutskowneho mižionstwa. Na tutym wulkim khtnym dnju žskladujemy — tu we Saškej žnajmjeńšcha — kollektu ja Snutskowne mižionstwo. Kač móhli my tež pschi wschěm druhim žskadowanju a dawanju sabncž na tuto našche Snutskowne mižionstwo, kotrež je žo wot dawna žem i luteje kšesczijanškeje lubošcže starako wo tych, kiž někač pomozy potrebachu. A wono to cžini hišcže a ma pschi wschěm druhim próžowanju wo žastaranje potrebnnyh hišcže wjele cžinicž. Tuž nježmy my njedžakowni a nježwėrni, my pomhamy jemu, žlužbu lubošcže dale žastawacž a pomhacž tym, kiž jeho pomozy potrebnni žu. „Pokutny džez rěczi k nam wo žmilnošči Boha našcheho Knjesa, kotryž hrěchi wodawa a wo wěrje do toho, kotryž je wjetšchi dnžli wscha wina a wscha nusa. So by tuta wježola powješčž wschěm cžerpjazym a potrebnym a wohroženym a padnjennym wschěm khabłazym, bojašlywym a wschěm, kiž ždalenj wot Boha, była pschinježna, njemóže žyrtej bjes Snutskowneho mižionstwa bncž. Wona je pošelniza, kotraž we žlužbie lubošcže a se žłowom, kotrež jako ludowa mižinačka do luda nježny, žwėdczi wo žiwym Sbožniku a jeho skutku wobšboženja.“ —

Antikhryst žo žjewi po žnykej žemi na wschelatore waščnje. Ruska chže w pschichodnym lěcže tež hišcže te Łože domny žnicžicž, kotrež buchu hacž žem wukhowane, dokelž bčchu wažne žwojeho twara abo žwojeje žawisny dla. W Ruskej pschescžehaja tež dženzka hišcže lóždeho cžłowjeka, na kotrehož tukaja, so je wěrjazy kšesczijan; wuhnoja jeho i doma a i domišny. W Žanzowskej (!!!) žu bjesbožni žapocželi, wupřkowacž cžerwjene kšcženške wopižma wo cžerwjenej kšcženizy džěicža. Tute wopižma pokasuja na jennym i różkow hrubu pošlawu, kotraž je kšicž rosbiła. Kač w Španskej kšesczijenjo cžerpjaja, wė drje kóždy i nowinow. Wožebje žadkawje žu tam w pošlednim cžaku někotryh biškopow cžwilowali.

Se žowjetruskeje sažo ras — ničžo nowe wschak to njeje — powěščže huščicžichu wo tym rěcža, so tam duchownnyh žimaja a sažudžuja. W Moskwe žu jich sažo 80, w Leningradze 110, w Kiewje 95 žajeli. Žarožlawski orthodoxny biškop Antonius bu tohorunja sažaty a i nim 25 kapłanojo jeho wotrježa. A sčto žo jemu wumjetuje? So je wón pačžiki i žyrobu i wukraja pschijimat; tole maja tam sa pscheradu a praja, so to rěka: žnyki mēcž i kapitalistami i wječora. — Duchowni, kotřiz nježny hišcže sajeczi abo wotprawjeni, žu nastajnje wohroženi.

Se Sserbotw a j dalofa.

S wořadow. Kaž šhonimy, pšczele zyrkwina wyschnošć k. wikara Scholtu, kotryž w tutkhwilu we Lupoji fařski hamt šastawa, do Budyščina k Michalskej zyrkwi. Tutsje nastupi wón tuto džělo. My pšchejemy jemu Bože žohnowanje do tu-teho noweho skutkowanja. Wobžarowacž je, so bo s tym sažo Lupjanšte fařske městno wuprosdni, a to runje pšched symu, w kotrejž je šastaranje, kotrejž směja řuřodne fary, cžim bóle wobčežene. Esnadž je móžno, so Lupjanšta wořada prawje bórny sažo duchowneho dořtanje.

Rónž zyrkwineho lěta nař dopomina na spoczatk noweho a tež na to, řo sa njo kaž sa nowe lěto dozyla wobstaracž s tym, řchtož chzemy sa pšchewodžerjow řobu měcž. Tuž nje-dyrbjal žadny řerbški dom šapomnicž, řo runje našy cžař, řajřiz je, pomina, so bychmy měli nabožne řopjeno w domie. Pšchetož ras řibanja, kotrejž řo po zřlym řwěcže jewi, je pšchewodžerjow nabožny. To řeka pař sa naše řerbške řwójby, řebi řkařacž — řdnyž to řižo dawno njeřku — naše njeđželšte nabožne řopjenje „Řomhaj Bóh“. A řo to bychu cžinili, k tomu chzeli wřchitřny našy cžitarjo, wřchě naše cžitariki dopom-hacž s tym, řo druhich namolwjeja, řebi řopjeno řkařacž, řo je druhim pořajuja a sa pšchecžitanje pšchewořtajeja. Naře řop-jenje chze tež w nowym lěcže našim Sserbam řluřicž s tym, řo jim pořicžja s řoždym cžišłom „Bibliřki pucžniř“ sa nowy řyđžen. A řjes „Bibliřkeho pucžniřa“ tola njechamy bycž — wořebje niz w cžařu, kotryž řajři, řaž našy. A řo bychmy tež řewat wřcho měli sa řoždy luby řjeň, kotryž nam Bóh řpořcži, pořicži řo nam runje w tutnych řnjach nowa řerbška protyřka sa lěto 1937, našy řřchedenat, kotryž tola tohorunja řobu řžiwa pšchewodžerjow na nabožne řiwjenje. Tak řwječzi řřchedenat tež řobu je řłowom a wobrašom 250lětny jubilej Minakaliřkeho wořtarja. — A řónž zyrkwineho lěta nař do-pomina na advent a s tym na to, řebi tež w řwojim domie wořnamjenicž advent a řapoczatk noweho zyrkwineho lěta tak pěkny řaž řo to nětkle řtawa w řich wjele domach a tež we Bo-řich domach. Selene řalořki, — řelenny wěnz, do kotrehož řy-řař s řoždym adventom řwěcžku, — bibliřke řlubjenja, ko-trejž cži s řoždym řnjom wjařny pšchipořjedaja wo řbóžniku, kotryž řo řodny narodži, — řandželki, kotrejž powěřchesh řak, řo cži řecža pšches řřtwu, a to s řoždym adventom ředny wjař — a potom wřchelke dalře wěřki, řaž řu wořebje sa advent sa džeczi pšchihotowane, řaž adventiki cžařniř, adventřka řhěřka abo zyrkwicžka atd. Tuž njeřomdžmy řo a njeřomdž-my, řo wuhotowacž je wřchem a řebi pšchihotowacž wřcho, řchtož pomha, řylni, wjeřele pšchihotuje.

Gořnarjowe miřionřtvo řo hotuje w dezembřu řwječzič jubilej řwojeho 100lětneho řkutkowanja. Wono wobřamřnje s nim tuto lěto 1936, kotrejž dyrřimy džakni lěto jubilejow mjenowacž. Tuž mjenujmy řo tak a džakujmy řo Bóhu sa wřcho, řchtož nam dobreho cžiniř, a wopořařmy řwój džak s tym, niz řeno, řo dar sa řeho řutki lubošcže a tak sa miřion-řtvo darujemy, ně tež s tym, řo jemu damy řwoju řyřu do-wěru sa pšchichod, řaj, řo řo jemu dowěrimy sa pšchichod a wěcžnořcž s cžěłom a s řuřchu!

Serbske spěwařske

su na předaň w Serbskej kniharňi w Budyřinje

Bibliřki pucžniř.

23. njeđžela po řwjatej Trojizny, 15. novembra: řchto řada řebi řon řnjesh, řwój Bóh, wot řebje, řacž řeno, řo by řo bořal řeho řnjeha, řwojeho Bóha, a na wřchitřich řeho pu-cžach řhodžil, a lubowal řeho, a řluřil řemu řnjeha, řwoje-mu Bóhej, s zřlej řwojey wutřobu a s zřlej řwojey řuřchu. 5. Mójř. 10, 12. — řa a mój dom řmy řotowi, řo bychmy řebi řluřili, řy řnjeha wřcheho řwěta. řchtož řy nam řnadnje řpořcžil řy, to řebi řažo řwječřimy sa řwoje řemřte lěta. Ma-řa, prawa, řebi řyřa řpěwa řyřa. Tuž na řwěcže wořtan, řnjeha, w naše řhěcže. Ř. 641, 1. — Řomřk. 13, 7. — Marř. 12, 41—44.

Řondžela, 16. novembra: Bořej wocži řladatej na řož-deho pucž a wón ředžbuje na wřchitřke řeho řtopny. řiob 34, 21. — Ř. 309, 4. — řřalm 139. — řeř. 65, 17—25.

Řutora, 17. novembra: „řtan na měřcže.“ A řej řje-cžařaj padžehřtaj wot řeho řukow. řap. řk. 12, 7. — Ř. 688, 1. — řan. 9, 13—25. — řeř. 66, 1. 2. 10—13. 22—24.

řřjedaj, 18. novembra. řokutny řjeň: Bóh je řon cžař teje njeřwědomnořcže pšchehřadař; nětk pař řřchitřaže wón wřchudžom wřchitřkim cžłowjekam, řo bychu řokutu cžinili. řap. řk. 17, 30. — ři wuřřlyřch moje řdychowanje, řy luba wótřna wutřoba; ař, dař mi řhěchow wodařanje, řo řrudnořcž mi řo pomjeňřaha. Ř. 386, 3. — Marř. 1, 15. — ř. řětr 4, 15—18.

řřtwóřki, 19. novembra: řchto je mi řuny? řchto ma ři řchto řořkařowacž? řeř. 49, 19. — Ř. 321, 7. — řan. 10, 1—11. — řjewj. řwj. řana 1, 9—20.

řřatř, 20. novembra: Tak wěřny řacž řa řiwy řym, pra-ři řon řnjesh, řnjesh, řa nimam řpodobanja na řmjerczi řjes-bóžneho, ale řo by řo řjesbóžny wobročil wot řwojeho pucža a řiwy řyl. řzech. 33, 11. — Ř. 409, 1. — řana 10, 12—21. — řjewj. řana 2, 1—7.

řsobota, 21. novembra: řehodla wachujcže; pšchetož wy njeřwěcže, w kotrej řodžinje wařch řnjesh pšchidžje. Marř. 24, 42. — Ř. 787. — řana 10, 22—42. — řřalm 39, 5—14.

Řiřtowanje.

Řni. Ř. w D.: Wutřobny džak sa wřcho a řerbški po-řtrow. Ředaktor.

Sa řmjertnu njeđželu: Ř. w Ř. — řa 1. advent: Ř. w B. — řa 2. advent: Ř. w ř.

Sa řmjertnu njeđželu.

wuřdže naše řopjeno „Řomhaj Bóh“ řažo, řaž řižo lěta dořho 8 řtron wulke. Tuž pšchymy, řo bychu řebi wřchě wo-řady w prawym cžařu, nanajpořdžišcho 17. novembra, we „řerbřkich řowinach“ w Budyščinje prawje wjele cžišłow sa rořdželenje řkařale. řdžež je řo to řtało, řu wořadni to lubje witali. řajře wořebje řkařane cžišło płačři 5 řj. řdo-bom řu wřchitřny řobudželacžerjo a wřchě řobudželacžerřki wo pšchinořchki do tutoho cžišłla pšcheni. řute maja pař řo, s wuwřacžom pšchowanja, wřchě do řořacžiz pšchacž řacž do 14. novembra. řokutneho řnja dla ma bycž macžina pšchodny pšchihotowana. řubo by ředaktorej řyřo, by-li džělo pra-wje řahe dořtař abo tola powjeřcž wo nim. řakřad a ředaktor.